

Ellery Adams

KOUZELNÉ KOLÁČE

motto

Kouzelné koláče

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Ellery Adams

Kouzelné koláče – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Ellery Adams

KOUZELNÉ
KOLÁČE

Praha 2017

Přeložila Irmgard Kolinská

Pro Leann a Lorraine:
Přátelství je jako živoucí růže,
která v každém záhybu květu skrývá dar.

Oliver Wendell Holmes

Sliby a kůrky koláčů jsou k tomu,
aby se porušovaly.

Jonathan Swift

KAPITOLA 1

Ella Mae LeFaye Kitteridgeová práskla hroudou těsta na pracovní desku, až se do vzduchu vznesl oblak mouky. Zlostnými pohyby prstů zapracovala mouku do vlhkého těsta a pak je dlaněmi rozprostřela. V oříškově hnědých očích jí přitom planuly nebezpečné zelené záblesky.

„A co se stalo pak?“ zeptala se drobná žena sedící v bezpečné vzdálenosti na stoličce. Její oči a vlasy barvou připomínaly stromovou kůru a vždycky voněla po lesních jahodách.

Ella Mae, která právě posypávala moukou starý mramorový váleček na těsto, na chvíli ustala v práci. „Po kurzu jsem se zastavila na farmářském trhu a koupila bio jehněčí a taky lilek, který byl tak zralý, že jsem z něj ještě cítila slunce. Celou cestu domů už jsem byla myšlenkami v kuchyni a představovala si, jak do trouby vkládám marocký jehněčí koláč, jak z pekanových ořechů a javorového sirupu vyrábím dezert, a jak Chewy místo mých kožených rukavic hryže kost.“

„Ale do té kuchyně jsi nikdy nedošla...“ napověděla skřítkovitá žena a zakousla se do červené lékořicové tyčinky. Její výraz byl směsí dychtivé zvědavosti a upřímné starosti.

Ella Mae se pustila do těsta válečkem a nemilosrdně je rozvalovala na stále tenčí a větší placku, až se jí námahou napínaly svaly na pažích. Když bylo těsto téměř průhledné, odložila váleček a opatrně je rozložila do keramické formy. Dělala to něžně, jako kdyby ukládala dítě do postýlky.

Špičkou prstu uhladila nepatrné záhyby těsta a povzdechla si, čímž na koláč přenesla část své mizérie. „Ani jsem nedošla do bytu, Rebo. Zavolala jsem si výtah, a když konečně přijel...“

Ella Mae se odmlčela a přitáhla si k sobě mísu plnou velkých, čerstvě natrhaných borůvek. Zavřela oči, nabrala hrst bobulí a přitom, jak je mezi prsty nechávala sklouzávat na těsto, vdechovala jejich svěží, natrpklou vůni. Po tváři jí skanula jedna jediná slza, která dopadla na poslední borůvku. Na okamžik se v slunečním světle zatřpytila jako diamant a její odlesk se rozprostřel na ostatní bobule jako závoj hvězdného prachu. A pak třpyt zmizel, jako by nikdy neexistoval, podobně jako třpyt hvězdy, který se vytratí v ranním úsvitu.

Žena, jejíž jméno bylo Reba, překvapením zamžikala očima. Naklonila se blíž ke koláči, pak ledabyly pokrčila rameny a ukousla další kousek červené lékořice.

Ella Mae potřela borůvky směsí citronové šťávy, citronové kůry, kukuřičné moučky, cukru a špetky soli. Nakonec na lesknoucí se ovoce rozprostřela drobenku z másla, mouky, ovesných vloček, hnědého cukru a skořice. Vložila koláč do trouby a otočila se k Rebě. „Už o tom nechci mluvit,“ povzdechla si.

Reba přikývla a stoupla si k Elle Mae, která si v dřezu myla ruce. „Co kdybys zašla do zahrady za mámou, než se ten koláč upeče? Třeba byste mohly pár věcí spolu probrat.“

Ella Mae se suše zasmála. „Rebo, vychovalas mě *ty*. Ty a moje tety. Moje matka kvůli svým zahradním čajovým dýchánkům, dobročinným večírkům a ženským spolkům na mě neměla nikdy čas. Když o tom, co se stalo v New Yorku, nedokážu mluvit s tebou, jak bych mohla najít slova, kterými bych to řekla *jí*? Už tak si myslí, že můj život je fiasko. Je mi dvaatřicet, nemám žádné děti, svého snu o obchodu s koláči na Manhattanu jsem se vzdala, a do konce roku budu moct k seznamu svých nezdarů přidat ještě i rozvod.“

„Poslouchej, zlato. Tam v New Yorku lidé nepotřebují žádnou další pekárnu. Ale dobří lidé v Havenwoodu v Georgii ano! Těch gumových bochánků ze supermarketu má každý brzy plné zuby. Když je člověk polyká, má pocit, jako kdyby se potápěl Titanik.“ Objala Ellu Mae kolem útlého pasu. „Ještě si pamatuju, jak jsi kouzlila tady v té kuchyni. Odjakživa jsi uměla zacházet s jídlem, dítě. Jen si čichni, jak voní tenhle koláč. Celou kuchyň zaplní..“

„Melancholii,“ ozval se altový ženský hlas. Krásná, ještě nešedesátiletá žena si sundala široký slaměný klobouk ozdobený růžovo-zelenou kostkovanou stuhou a zastrčila nepoddajnou kadeř, černou se stříbrnými nitkami, zpátky pod čelenku. Za sebou měla Chewyho, štěně Jack Russel teriéra, s ušima vzrušeně nastraženými, který v zubech nesl zahradnickou rukavici. Pes se přirtil k Elle Mae, otřel se jí černým čumákem o tvář a odběhl pod stůl, kde se pustil do trhání rukavice.

Ella Mae dala na dno sklenice tři lístky máty a naplnila ji ledovým čajem. Podala matce nápoj, jako by to byl dar na usmířenou a řekla: „Nemusíš tetám nabízet můj koláč, když si myslíš, že nebude dobrý.“

„Každopádně to bude zážitek,“ záhadně podotkla Adelaide LeFayová. „A Reba má pravdu. Na pečení máš opravdu talent. Proto jsem nikdy nepochopila, proč jsi zmizela do New Yorku s... s tím člověkem. Kulinářské školy existují i v Atlantě a po všem, co se stalo, jsem si jistá, že tady v Georgii máme také víc *gentlemanů*.“

Ella Mae pevně zařala pěsti a hodila si do pusy kostku ledu, kterou začala zuřivě drtit mezi zuby – byl to starý zlozvyk, který její matku vždycky rozčiloval. „Neřekla jsem ti jediný detail! A najednou, sotva jsem přijela, víš *přesně*, co se stalo?“

Matka pokrčila rameny. „Je to na tobě vidět, Elle Mae. Jsi moc hubená, máš vlasy bez lesku a nezdravou pleť. Přistihla jsi svého muže při nevěře, a teď pochybuješ o sobě jako

o ženě a přemýšlíš o tom, kam patříš, kde je tvoje místo.“ Napila se čaje. „Na tu otázku znám odpověď. Tvoje místo je v Havenwoodu, u tvé rodiny. Posledních šest měsíců jsem strávila tím, že jsem nechala přestavět stodolu pro kočáry na rozkošný malý dům pro hosty. A hádej, kdy přivezli poslední kousky zařízení?“

„To nevím,“ mrzutě odpověděla Ella Mae.

„Včera,“ poznamenala matka s vítězoslavným úsměvem. „Jako kdybych věděla, že budeš brzy potřebovat útočiště.“

Ella Mae mrkla na časovač trouby a pak naplnila sklenici drceným ledem. „Zní to, jako kdyby sis myslela, že se potřebuju zotavit po zpackané plastické operaci. Pro tvou informaci, měla jsem zlomené srdce! Zavolala jsem si výtah, a když přijel a otevřely se dveře, kdo tam nebyl – můj manžel se zrzavými dvojčaty z čísla pět set šestnáct C.“

„To tam měl hned dvě?“ vydechla Reba. „Á sakra!“

Ella Mae, která byla zabraná do nepříjemné vzpomínky, Rebin komentář ani nezaznamenala. „Nejdřív jsem Sloanu nepoznala. Normálně ho totiž nevidám se zadkem ve vzduchu.“

„Jak se to vyjadřuješ, Ello Mae,“ napomenula ji matka, zatímco se Reba pochechtávala.

Ella Mae, s blesky sršícími ze zelenohnědých očí, vykročila k matce. „Můj *manžel* píchal jednu sestru a ruku měl pod sukni té druhé! Připadá ti *toble* jako vybrané vyjadřování pro dámu?“

Reba se chytla za srdce. „No potěš pánbůh! Cos udělala?“

„Měla jsem chuť je zabít. *Všechny*,“ přiznala Ella Mae, a její zlost pominula stejně rychle, jako předtím vzplanula. „Ale jediná zbraň, kterou jsem měla po ruce, byl Chewy. Co jsem měla dělat? Hodit svého teriéra do výtahu, aby je uhryzal k smrti?“ Znechuceně zavrtěla hlavou. „Ne, nechtěla jsem, aby se můj pes s nimi špinil. Kdyby se jich dotkl, už bych mu nikdy nemohla dovolit, aby mi olizoval obličej!“

„Škoda, že jsi neměla s sebou hůl nebo něco takového,“ přemítala Reba. „Když žiješ ve velkoměstě, neměla bys mít v kabelce něco na obranu?“

Ella Mae se neubránila smíchu. „Rebo. Jezdila jsem z našeho bytu do kurzů vaření a zpátky. Chodila jsem do muzeí a butiků a jedla v luxusních restauracích. Manhattan není žádné doupě neřesti. Je to nádherné místo. Snila jsem o tom, že si tam otevřu vlastní pekárnu koláčů.“

Reba zapnula světlo v troubě a podívala se na koláč. „Kdybys tak byla mohla do toho výtahu hodit *tohle*. Dovedeš si představit tu spoušť?“

Reba a Ella Mae se na sebe usmály, ale matka zachovala stoický výraz.

„Popadla jsem jedinou zbraň, kterou jsem měla,“ pokračovala Ella Mae ve vyprávění. „Kilový sáček mouky, který jsem roztrhla a vysypala na tu šestinohou bestii, a obří lahev neředěného javorového sirupu, tím jsem je polila. Nakonec jsem na ně naházela celý pytlík pekanových ořechů.“

„Nejnovější recept na koláč!“ vykřikla Reba a říčela přitom smíchy.

„Nepočkala jsem na domovníka, takže nevím, co si o tom nadělení pomyslel. Zmáčkla jsem poplašný zvonek výtahu, zrovna když si sedal ke svému pultu ve vestibulu, popadla jsem Chewyho a prchala pryč.“ Ella Mae sklesla na židli. Najednou se cítila vyčerpaná z vyprávění příběhu, jehož finále znamenalo konec jejího sedmiletého manželství se Sloaneem Kitterridgem.

Vtom začal pípat časovač trouby. Ella Mae vypnula troubu, otevřela dvířka a vypustila do místnosti závan horka zároveň s vůní křupavého těsta a horkých borůvek. Představovala si, jak ji obalují vlákna skořicového cukru, zbavují ji napětí v ramenou a vracejí ji zpátky do doby, kdy se na polních cestách proháněla na kole a běhala bosa po měkké letní trávě.

Ella Mae položila koláč na pult a všechny tři se kolem něho shlukly. Na hnědé krustě drobenky jiskřila zrnka cukru a Ella Mae poprvé od okamžiku, kdy se vrátila domů, viděla matku se šťastným výrazem ve tváři.

„Rebo, buď tak hodná a postav na čaj. Sestry tu budou každou chvíli.“ Prohlédla si oblečení Elly Mae, sestávající z džínů a trička, a evidentně ho neschvalovala. „Neupravíš se trochu, než přijdou? Chceš přece udělat dobrý dojem. Konec-konců tě už sedm let neviděly.“

Ella Mae se podívala na šmouhy od mouky na svém tričku a vrhla na matku dotčený pohled. Pak se otočila a odkráčela s myšlenkou: *A čím je to vina?*

Tři tety Elly Mae, Delia, Verena a Cecilia, vletěly do domu jako hejno pestrých, štěbetavých ptáků. Delia, kovosochařka, které v rodině říkali Dee, trávila většinu dne oblečená do overalu a s letlampou v ruce. Na počest návratu své neteře si rozpletla dlouhé kaštanové vlasy a nechala je volně splývat na ramínka tenkých květovaných šatů. Byla ze čtyř žen nejméně hlučná a vždycky mluvila jemným, tichým hlasem. Kdyby Ella Mae chtěla upéct koláč charakterizující Dee, byl by to teplý, osvěžující jablečný koláč s dvojitým těstem a v náplni by uprostřed bylo sladké rozinkové překvapení.

Verena, nejstarší ze čtyř sester, byla nápadná a oslnivá jako třešňový koláč. Vždycky nosila černobílé oblečení s nějakým výrazným doplňkem, takže Ella Mae nepřekvapilo, když uviděla tetu oblečenou do černé sukně a bílé blůzy doplněné obrovským náhrdelníkem z červených korálů. Verena byla provdaná za Buddyho Hewitta, starostu Havenwoodu, a většinu času trávila zasedáním v různých městských výborech. Byla ze všech sester nejspolečenštější a měla tendenci se přejídat, nahlas mluvit v kostele a zastrašovat lidi, kteří se zdráhali podporovat její nejnovější dobročinné snahy.

Další byla Cecilia, které se říkalo Sissy. Oblékala se do

splývavých oděvů v pastelových barvách a pohybovala se se stejnou grácií jako mladé tanečnice v její škole, Havenwoodské škole umění. Když procházela rozlehlou halou, aby se objala s Ellou Mae, lem její dlouhé oranžové sukně s jemným šustotem splýval po podlaze. Koláč pro Sissy by měl náplň z arašídového másla. Byl by svrchu lehký, ale uvnitř bohatý, rafinovaný a náležitě dramatický.

„Máme *takovou* radost, že jsi zase zpátky!“ Sissy pevně objala Ellu Mae, pak ji odstrčila na délku paží a důkladně si ji prohlédla. „Nech mě, ať se na tebe pořádně podívám.“ Obrátila se k Vereně. „Neřekla bys taky, že přímo *rozkvetla*?“

Sissy měla ve zvyku v každé své větě jedno slovo zdůraznit.

„Jsi kočka, drahoušku! Musím se přiznat, že žárlím. Ještě si pamatuji, že když kdysi čtyři sestry LeFayovy společně vstoupily do místnosti, všechny hodiny na celých deset vteřin přestaly tikat, ale kvůli tobě by těm hodinám rovnou upadly ručičky!“

Dee do Vereny dloubla loktem. „Přeháníš, sestřičko,“ řekla polohlasem. „Nikdy jsme neměly žádný vliv na to, jak ubíhá čas. Kdybych to uměla, zastavila bych ho, abych konečně dodělala plastiku Davidsonovic baseta.“ Proklouzla kolem sester a objala Ellu Mae. „Před měsícem přišli o svého Radleye a já jejich miláčka ještě pořád nemám hotového. Nevím si rady s jeho očima.“

Sissy se na Dee potutelně usmála. „Stačí, když si vzpome- neš na Adelaide v prvním ročníku na vysoké, když na Konfедераčním plese vypila všecken punč. Následující ráno měla přesně ten správný basetí výraz!“

Smích čtyř žen se rozléhal místností a Ella Mae měla pocit, jako by kolem ní šuměly bublinky šampaňského. Když se všechny přesunuly do obývacího pokoje, světlo proudící dovnitř okny zasněnilo o něco jasněji a způsobilo, že stříbrné svícny a rámečky fotografií na krbové římse se třpytily jako ozdoby na vánočním stromečku. Dokonce i její matka se ve

společnosti svých sester rozzářila a Ella Mae uvažovala, jestli kdo kdy viděl čtyři tak obdivuhodné, krásné a talentované ženy jako sestry LeFayovy.

To, že ji vychovávaly všechny tyto ženy, bylo pro ni úžasné, ale zároveň poněkud náročné. Matka a Verena se sice provdaly, ale Verena neměla žádné děti a ani Dee, ani Sissy nikdy neprojevíly přání vdát se a mít rodinu. Takže všech pět žen, včetně Reby, zastávalo pro Ellu Mae roli matky, a každá z nich ji po svém způsobu učila, usměrňovala a milovala, dokud je všechny neopustila kvůli pohlednému muži, který ji okouznil svými medovými řečmi.

Když se teď na ně dívala, byla vděčná za to, že po celých sedm let, co byla pryč, neztratila se svými tetami kontakt; s matkou si za těch sedm let nevyměnily jediné slovo. Protože tety věděly, že se jí stýská a že Sloan je často dlouho do večera v práci, vytrvale jí během jejího prvního roku na Manhattanu telefonovaly.

Vyprávěla jim o divech velkoměsta a ony ji na oplátku informovaly o tom, co se událo v Havenwoodu. Ella Mae se nikdy nezeptala na matku, ale tety přesto vždycky končily hovor slovy: „A dobře víš, že tě pozdravuje máma, i když ti to sama nedokáže říct.“

Tehdy si Ella Mae myslela, že k životu nepotřebuje nic než Sloanovu lásku. To byl ovšem omyl.

Dee si musela všimnout, že se do tváře Elly Mae vkradl stín, protože ji jemně vzala za loket a zavedla ji do zimní zahrady, kde bylo prostřeno na svačinu. „Upekla jsi něco?“

„Ella Mae se nabídla, že nám upeče koláč.“ Matka obřadným gestem ukázala na stůl pokrytý zářivě bílým ubrusem, na němž stála stříbrná váza s obrovskou kyticí jasně žlutých růží. Okvětní lístky se leskly na slunci a Elle Mae připomínaly náplň citronového dortu.

„*Adelaide!*“ nadšeně zvolala Sissy. „To je tvá nová odrůda žlutých růží?“

Když její sestra přikývla, Sissy se naklonila nad kyticí a přivoněla si k ní. „Hmm, cítím návrat domů, *štěstí* a...“ zhluboka vdechla vůni růží a zavřela oči, „nesmírnou úlevu.“

Verena šťouchla do Sissy, aby ji umlčela. „Ty růže jsou krásné, Adelaide, ale mě daleko víc zajímá, co se Ella Mae naučila v tom nóbl newyorském kulinářském institutu.“ Sedla si ke stolu. „Pojďte, děvčata! K obědu jsem měla jenom tři smažená kuřecí stehýnka, pár kousků okry a máslovou sušenku. Umírám hlad!“

Všechny se zajímaly smíchy. Verena byla známá svojí chutí k jídlu. Na rozdíl od svých sester, které byly štíhlé a ladné jako tanečnice, měla Verena docela robustní postavu. Nedalo se říct, že by byla tlustá, ale byla nejstarší a největší ze sester LeFayových a v očích obyvatel Havenwoodu své sestry převyšovala ve všech směrech. A když měla hlad, nedala se ničím odvést od jídla.

Matka se pustila do servírování koláče a obratně kladla precizně nakrájené díly na sněhobílé talířky. Když ji Ella Mae pozorovala, rozhodla se, že matku bude nejspíš charakterizovat rebarborovo-malinový dort à la mode – náplň bude mít díky přidané whiskey správný říz a velký kopeček vanilkové zmrzliny zjemní nakyslou chuť ovoce.

Sestry si vidličkou nabíraly koláč a přitom dál vesele klábosily, ale jakmile ochutnaly první sousto křehkého těsta s natrpkými borůvkami a sladkou drobenkovou krustou, všechny rázem ztichly.

Ella Mae rozčilením mačkala na klíně plátěný ubrousek a ze svého koláče ještě neochutnala ani sousto.

Nechutná jim, napadlo ji, když pozorovala své tety. Matka si koláč nevezala a místo toho zmizela v kuchyni, aby připravila čaj.

Dee položila vidličku a olízla si modře zbarvené rty. „Pamatujete se všechny na Macka Davenporta?“ Její hlas byl tak jemný a tichý, že se téměř vytrácel. „Na toho kluka, co

bydlel kousek dál v naší ulici a odstěhoval se, když jsem byla ve třetí třídě?“

Sissy a Verena přikývly.

„Ukradla jsem mu baseballovou rukavici a až do střední školy jsem si ji pokaždé před spaním dávala pod polštář,“ pokračovala zasněně. „Mack byl moje první láska.“

Verena ulomila kousek koláče a dala si ho do pusy. Rozžvýkala ho, polkla a smutně si povzdechla. „Já jsem se zamilovala při bohoslužbách v kostele. Jmenoval se David Appleby. Zpívali jsme spolu v dětském sboru a on stál hned za mnou. Cítila jsem vzadu na krku jeho dech, který voněl po mátových bonbonech. Čtyři roky imaginárních peprminových polibků. Nikdy jsme spolu nemluvili, ale zpíval jako anděl.“

Sissy si položila ruku na srdce a teatrálně vzdychla. „Já jsem poprvé políbila kluka na molu, když jsme se byli podívat na ohňostroj zrcadlící se na hladině Havenwoodského jezera. Po tom večeru jsem byla přesvědčená, že si J. P. Littletona vezmu za muže, přestože nám bylo teprve *dvanáct*. Často přemýšlím, kde asi teď je, jak žije...“

Ella Mae se dívala z jedné na druhou, ohromená změnou, která nastala u stolu prostřeného k odpolední svačině. Škádlení sester, lehké a nadýchané jako karamelový větrník se šlehačkou, najednou ustalo a všech tří žen se při sladkobolných vzpomínkách zmocnila lítostivá nálada.

„To ten koláč,“ užasle šeptla Dee. „Způsobil, že vypluly na povrch všechny naše dávno zapomenuté pocity.“

Verena a Sissy zíraly na své prázdné talířky a vyměnily si chápavý pohled.

„Když jsi pekla ten koláč, myslela jsi na Sloana?“ zeptala se Verena.

„Ano,“ odpověděla Ella Mae.

Sissy položila svou ruku na její. „Řekni nám *přesně*, co jsi cítila.“

Ella Mae chvílku váhala, ale pak tiše řekla: „Myslela jsem na to, že mi chybí pocit, že k někomu patřím. Že mi navždy unikla šance být do konce života šťastná.“

Žluté růže uprostřed stolu jako by ztratily lesk a všechny tři sestry se zkoumavě zahleděly na svou neteř. Nikdo si nevšiml, že se vrátila její matka s konvicí čaje.

„Vereno? Dee? Sissy?“ zvolala Adelaide a postavila konvici na stůl tak energicky, až se váza s růžemi zakymácela a okvětní plátky se snesly do prázdných porcelánových šálků. „Proč všechny pláčete?“ Natáhla ruku k Dee, zachytila ukazovákem jednu její slzu a přiblížila si ji k obličejí. Když se na prst podívala zblízka, oči se jí rozšířily údivem. „A jak to, že jsou tvoje slzy modré, Dee?“

Dee si utřela tváře ubrouskem a se záhadným úsměvem odpověděla: „Nejsou modré, Adelaide. Jsou indigové. Mají barvu borůvek. Je to barva borůvek, ale taky barva melancholie.“

Sissy i Verena sáhly do kabelek, vylovily zrcátka a prohlížely si zbarvené tváře.

„To je neuvěřitelné!“ pobaveně prohlásila Verena. Sissy se tvářila zadumaně, ale vzápětí se rozverně usmála, chytila svou neteř za ruku a rozechvěle ji stiskla. „Ello Mae, má milá, mám pro tebe *návrh*.“

KAPITOLA 2

Ella Mae přijela do Havenwoodu jen s dvojitým oblečením. Když se objevila u matčiných dveří, byla oblečená do černých kalhot, hedvábné blůzy bez rukávů a sandálů. V jedné ruce měla Chewyho vodítko a v druhé tašku se špinavými věcmi, které měla ten den na sobě při práci v kulinářském kurzu. Teď už byly její džíny, černá halenka a ponožky vyprané a složené do úhledného komínku na křesle v pokoji pro hosty. Matka jí půjčila bílou bavlněnou noční košili, kterou Reba rozprostřela na postel úplně stejně, jako to dělávala, když byla Ella Mae malá. To byla veškerá její momentální garderoba.

Dotek noční košile spolu s levandulovou vůní květovaného ložního prádla pomohly Elle Mae vymanit se z nesouvislého snu, v němž se jí zjevovala dvojice nahých rusovlásek, pečících koláče v matčině kuchyni. Otočila se na bok a zahrnala zlý sen tím, že dala Chewymu pusku na černý nos, načež se musela podrobit jeho láskyplnému olizování. Vstala a vydala se do koupelny, aby se osprchovala.

Obklopená párou z horké sprchy znovu přemýšlela o svém bizarním shledání s tetami. Jak mohl koláč způsobit, že se jim zbarvily slzy? Třeba byly borůvky nakažené nějakým neznámým pesticidem. Ale proč byly tety tím zvláštním fyzikálním úkazem tak nadšené? Sissy si ještě ani pořádně neotřela tváře a už vytahovala z kabelky diář, aby si zapsala, že má

Ellu Mae pověřit přípravou zákusků na letní den otevřených dveří v Havenwoodské škole umění, kterou vedla.

„Rozhodně tam do ničeho nedám borůvky,“ prohlásila Ella Mae směrem k zamlženému zrcadlu. V koupelně byl vlhký, nedýchatelný vzduch a Ella Mae otevřela okno, aby ho vypustila ven. Zahalila se do osušky, vrátila se do ložnice, vzala džíny a rozložila je na podlahu.

V Havenwoodu vrcholilo léto. To znamenalo, že bude přes třicet stupňů tepla a taková vzdušná vlhkost, že jí ani nestačí oschnout mokré vlasy na šíji. S úsměvem vzala Rebiny krejčovské nůžky a dala se do střihání nohavic. Začala konzervativní délkou těsně nad koleny, ale pak s pocitem nezvyklé odvahy kalhoty zkrátila ještě o několik dalších centimetrů. Hned jak si oblékla takto vzniklé džínové šortky, cítila se o deset let mladší.

Obula si plátěné tenisky, které měla na sobě, když byla na své poslední hodině kuchařského kurzu, a vlasy barvy vyzářlé whiskey si svázala do ohonu. Neměla žádnou kosmetiku a ze šperků jí zbyly jenom hodinky, diamantové pecičky do uší a zásnubní a snubní prsten. Prsteny schovala do zásuvky v nočním stolku, a než ji zavřela, dlouhou chvíli se na ně dívala a pozorovala, jak v přítmí jejich zlato a diamanty ztrácejí lesk. Mnula si holý prsteníček a umínila si, že se musí nějak zaměstnat, aby se celý den nezabývala svým rozbitým manželstvím. Rozhodla se, že začne tím, že usmaží pro sebe a Chewyho slaninu s vejci.

V kuchyni byl klid. Reba začínala s domácími pracemi až později dopoledne a matka byla noční tvor. Včera v noci, dlouho potom, co Ella Mae usnula s rozsvíceným světlem a s výtiskem románu *Jako zabít ptáčka*, který četla naposledy na střední škole, rozevřeným na příkrývce, ji vzbudily matčiny kroky po domě.

Ella Mae se moc dobře nevyspala. Házela sebou a převalovala se na posteli a nemohla usnout, protože jí kupodi-

vu chyběl hluk. Na Manhattanu byla zvyklá na neustálou kakofonii zvuků obklopující apartmánový dům, kde bydlela. V Havenwoodu bylo místo sirén policejních aut a sanitek, troubení taxíků a křiku, klení nebo zpěvu nočních chodců slyšet jen jemný cvrkot cvrčků a rezonující kvákání skokanů. Byla to úplně jiná a nezvyklá symfonie, již chyběly disonance typické pro velkoměsto.

Ticho ji znervózněvalo ještě i v kuchyni. Snědla snídani, přečetla si noviny a vypila hrnek kávy. Venku za oknem cvrlikali střízlíci a pěnkavy, a jak slunce stoupalo výš na mléčné modré obloze, začal sílit zpěv cikád. Ella Mae si povzdechla, když se přistihla, jak se pohledem znovu a znovu vrací k holému prsteníku. Složila noviny a vyskočila ze židle.

„Pojď, projedeme se na kole, Chewy,“ řekla, rychle naskládala špinavé nádoby do myčky a s bujaře poskakujícím psem v patách si to namířila ke garáži. „Aspoň si přitom rozmyslím, jaké menu navrhnu pro Sissyinu školní akci.“

Kolo našla přesně tam, kde ho před sedmi lety nechala, schované za trakařem v nejzazším koutě garáže. Očistila ho mokrým hadrem, napumpovala pneumatiky a vyzkoušela zvonek. S úsměvem nechala třikrát zaznít veselý trylek a pak usadila Chewyho do prostorného proutěného košíku připevněného k řídítkám.

„Ne aby sis rozkousal sedátko,“ napomenula křenícího se psa, když začala šlapat, ale nemusela si dělat starosti. Chewymu se jízda na kole okamžitě zalíbila. Samým rozčlením mu jazyk visel z otevřené tlamy a jeho čokoládově hnědé oči jiskřily vzrušením. V aleji prastarých magnolií, kterou projížděli, probleskovaly mezi větvemi paprsky ranního slunce.

Asi po míli odbočili z rezidenční ulice na polní cestu, která vedla k přírodnímu koupališti na jezeře.

„Když jsem tu byla naposledy, měla jsem na sobě bikiny,“ vyprávěla Chewymu. „A když jsem skočila z provazové houpačky do vody, uplaval mi vršek. Myslela jsem, že umřu han-

bou, když mi pro něj Hugh Dylan musel doplavat. Hugh byl nejsympatičtější kluk z celé školy, ale jakživ se na mě nepodíval, až zrovna ve chvíli, kdy jsem si nejvíc ze všeho přála být neviditelná.“

Chewy měl příliš práce s vnímáním všech nových vjemů a pachů, než aby poslouchal Ellu Mae. V osmi měsících to bylo ještě štěně a zatím jediná zeleň, kterou znal, byla ta, kterou viděl při procházkách v Central Parku. A tady všude byly stromy a bujný porost, kam až oko dohlédlo. Z klenby stromů ho škádlily veverka a všude, kam se podíval, ležely klacíky. Stovky, tisíce klacíků.

Ella Mae vycítila jeho radostné vzrušení a podržala ho na hlavě. „U koupaliště ti najdeme krásný klacík. Uvidíš, jak se ti to bude líbit, až si namočíš tlapy.“

Kolo uhánělo dolů z kopce. Vítr čechral psovi srst a pohrával si s jejími vlasy, až za ní ohon vlál jako ocas papírového draka.

Když se cesta vyrovnala, Ella Mae sesedla z kola a opřela ho o strom. Nařídila Chewymu, aby vyskočil z košíku. Kupodivu poslechl a radostně kolem ní kroužil, když se vydala směrem k borůvčí, které pokrývalo okraj skály a patnáctimetrový sráz k tůni.

Ella Mae uslyšela šplouchnutí a bůhví proč měla pocit, že vtrhla někomu do soukromí. Všichni místní toto přírodní koupaliště znali, ona sama se tam nesčetněkrát koupala, ale sedmiletá nepřítomnost způsobila, že se cítila jako vetřelec. Spěšně se schovala za strom a zpoza rozpraskaného kmene se snažila zahlédnout plavce.

Nejdříve uviděla jeho hlavu a ramena, vynořující se z vody jako hřbet skákající velryby. Měl rozpražené paže, jako by chtěl obejmout skalnatý kopec nad sebou, hrábnout do plynoucích oblaků a stáhnout z oblohy zlatavé slunce. Tmavé kučeravé vlasy mu přiléhaly k zátylku a na širokých zádech se mu vlnily svaly.

Muž neměl tušení, že ho někdo pozoruje. Vysoko do vzduchu mrštil minci a sledoval, kam dopadne v nejhlubší části tůně. Ella Mae zahlédla, jak mince zachytila paprsek slunce a krátce se zatřpytila, než ji pohltila tmavě modrá hlubina.

Chewy zavrtěl ocasem a řítil se po cestě dolů. Ve chvíli, kdy začal vzrušeně štěkat, muž se ponořil pod vodu. Ella Mae běžela za psem, jedním okem dávala pozor na nerovný terén a druhým sledovala hladinu vody, čekajíc, kdy se muž vynoří, aby se nadechl.

Muž se však neobjevil.

„Panebože,“ zašeptala a cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Když dohonila Chewyho, muž už byl pod vodou víc než minutu. Chewy s gusem čichal k hromádce oblečení – kha-ki šortkám a tričku s nápisem Mountain Dew.

„Nech toho,“ sykla Ella Mae, ale nepřestávala vyděšeným pohledem sledovat vodní hladinu.

Po dalších třiceti vteřinách se rozhodla skočit za plavcem do vody. Vyběhla nahoru, rozhodnutá skočit po hlavě do místa, kde byla tůň nejhlubší, když se muž objevil asi pět metrů od místa, kde se potopil. Byl teď blízko úzké pláže a s úsměvem lapal po dechu.

Položil minci na plochý kámen u břehu a voda mu stékala po vypracovaném, opáleném těle. Ella Mae od něj nemohla odtrhnout oči. Vypadal jako nějaký vodní duch s mohutnou postavou, hladký a mrštný, a neuvěřitelně krásný.

„Dante!“ zavolal a Ella Mae se přikrčila, protože nechtěla, aby ji muž přistihl při špehování. Popadla Chewyho za obojek a přitiskla si ho čumákem k hrudi. Chewy sebou škubal, jak se chtěl vymanit, ale v tom okamžiku upoutalo jejich pozornost nějaké ohromné zvíře, které se prodíralo podrostem na druhém břehu.

„Hej, kamaráde!“ Muž se postavil s náručí připravenou přivítat největšího psa, jakého Ella Mae kdy viděla. Byl bílý s černými skvrnami, ale na dalmatina byl moc velký. S hluč-

ným, radostným štěkotem skočil na svého pána a oba sebou pláclí do vody. Mužův smích se rozléhal až k místu, kde stála Ella Mae.

Popadla Chewyho a spěchala ke kolu. „Vrátíme se sem později,“ slibovala svému teriérovi, který se jí kroutil v náruči. „Nemám s sebou plavky a rozhodně se nemíním koupat nahatá s těmi dvěma nablízku.“

Přesto ji při představě muže vynořujícího se z vody svědila a páčila kůže, jako by se byla příliš dlouho zdržela na slunci. Aby potlačila touhu, kterou cítila v žilách, začala si potichu odříkávat seznam ingrediencí na piniový koláč.

Když byla opět bezpečně nahoře na skále, vzala igelitovou tašku, kterou si doma přivázala k řídítkům, a dala se do trhání velkých, šťavnatých borůvek.

Představovala si koláč, který upeče jako připomínku svého dnešního výletu k jezeru. Korpus, který bude připomínat písčité břeh, udělá z rozdrčených grahamových krekrů. Na něj naloží vrstvu šťavnatých borůvek, představující temnou vodní hladinu. A navrchu bude nadýchaný citronový krém jako symbol krásného letního dne. Okraje ozdobí malými borůvkami a lístky máty.

Ella Mae si bezděky vzpomněla na den, kdy se poprvé setkala se Sloanem Kitterridgem. Jela tehdy na kole ke stánku s ovocem u havenwoodské silnice, protože měla v úmyslu koupit nějaké jahody. Sloan projížděl městem cestou na firemní rekreační chatu u jezera. Když uviděl Ellu Mae šlapat na kole po silnici, byl tak zaujat pohledem na půvabnou dívku s dlouhýma, opálenýma nohama, plnými rty a vlasy, které za ní vlály jako karamelová stuha, že vjel autem do příkopu.

Ella Mae zastavila, aby zjistila, zda řidič není zraněný. Jediný pohled na dobře vypadajícího muže stačil, aby vytušila možnost úniku z Havenwoodu. Byla samozřejmě nějaký čas na vysoké škole, ale když se opět vrátila domů, nic ji tam už nepoutalo. Zkusila pár zaměstnání, ale žádné ji nezauja-

lo. Chodila s několika místními mladými muži, ale nikdy se do žádného z nich nezamilovala. Cítila se omezená matčinou tichou, avšak dominantní přítomností a toužila uniknout, zažívat dobrodružství jako její otec, archeolog, kterého nikdy nepoznala. Zemřel někde daleko ve světě několik dní před tím, než se narodila.

Pro Ellu Mae začalo dobrodružství v okamžiku, kdy Sloan vjel do příkopu. Vylezl z auta a usmál se na ni, jako by neohodu považoval za šťastnou náhodu. Pozval ji na oběd, pak na večeri a nakonec zůstal u jezera o mnoho déle, než trvala jeho dovolená. Když se po deseti dnech vracel do New Yorku, Ella Mae podlehla rozmaru svého srdce, opustila vše, co dosud tvořilo její svět a odjela s ním.

„A teď jsem zpátky,“ šeptala stromům. „Začínám znovu od začátku.“ Hodila si do pusy borůvku a vychutnávala její lahodnou trpkost. „Život ještě může být hezký. Ještě můžu být šťastná.“

Dala si tašku plnou borůvek přes ruku, a místo aby přemýšlela o Sloanovi či o přitažlivém muži z jezera, soustředila se na koláče, které měla v plánu upéct na den otevřených dveří.

Cestou zpátky k matčinu domu, který se jmenoval Partridge Hill a rodině LeFayových patřil už dvě staletí, se Ella Mae rozhodla jet zkratkou, aby borůvky dovezla v pořádku domů dřív, než se zkaží. Znamenalo to jet cestou, která vedla kolem sídla Gaynorových. Normálně by se téhle cestě vyhnula; Loralyn Gaynorová byla totiž její úhlavní nepřítelkyní už od doby, kdy spolu chodily do školky.

Ella Mae neměla tušení, jestli Loralyn stále ještě bydlí v Havenwoodu, ale stejně kolem jejich rozlehlých pozemků šlapala co nejrychleji, aby se s ní náhodou nesetkala. Matka jí jednou vyprávěla, že sídlo bylo dřív daleko méně honosné, ale rodina Gaynorových ho rozšířila, když se začali zabývat chovem dostihových plnokrevníků.

„Bezpochyby je šťastně vdaná, má dokonalého manžela a dokonalý dům,“ mrzutě vykládala Chewymu. „Dvě kouzelné dětičky a zaměstnání... ne, zaměstnání asi nemá. Loralyn nikdy nebyla moc na práci. Školou se chytře prošvindlovala a na napsání esejí k přihlášce na vysokou školu si někoho najala. Určitě má hospodyni a zahradníka a tráví čas na tenise a u kadeřnice.“

Ella Mae vrhla nervózní pohled na širokou příjezdovou cestu vinoucí se k velkému cihlovému georgiánskému domu. „Loralyn je ten poslední člověk, kterého bych teď chtěla potkat. Určitě by zkusila všechno možné, aby mi udělala ze života ještě větší peklo, než už beztak je.“

Chewy se na ni jen nechápavě koukal ze svého místečka v košíku.

„Ani nechtěj vědět, jak moc jsem tu holku nenáviděla. V autobusu mě tahala za vlasy, cihlou mi rozmlátila sušenky, které jsem upekla na skautskou dobročinnou akci, žalovala učitelkám, že jsem ji štípala, že jsem od ní opisovala nebo že jsem říkala neslušná slova. Taky mi dávala červy do jídla a přebrala mi jediného chlapce, kterého jsem kdy milovala. Už tenkrát byla zlomyslná a vsadím se, že je stejně zlá i teď.“

Nedávala pozor a najela na velký kámen, načež málem narazila do dřevěné ohrady. Chewy zakňučel a vrhl na ni vyčítavý pohled.

„Promiň, miláčku. Stačí, abych si na tu holku vzpomněla, a vidíš, co se stane. Ani tu nemusí být a už mi ubližuje.“

Chewy si jen zlehka odfrkl.

„Máš pravdu, jsem hloupá.“ Ella ho počechrala na hlavě. „Loralyn je možná tisíce mil daleko a už mi nemůže nic udělat. Je to úleva vědět, že moje trapička z dětství teď ničí život někomu jinému.“

Ella Mae znovu šlápla do pedálů a při jízdě k domovu si tiše prozpěvovala.

KAPITOLA 3

Koláč z divokých borůvek, které nasbírala na výletě, dala Ella Mae Rebě. Druhý den jí Reba řekla, že to byl nejlepší koláč, jaký kdy jedla.

„Nějaké – hmm – vedlejší účinky?“ zeptala se Ella Mae a snažila se zakrýt své obavy tím, že zamyšleně oškubávala lístky z matčina aranžmá z meruňkových růží.

Reba, která zrovna zalévala čaj, vzhledla a tiše se zasmála. „Záleží na tom, jestli za vedlejší účinky považuješ to, že jsem včera večer neodolala a dívala se na *Hříšný tanec*, pak *Top Gun* a navrch ještě na *Legendu o vášni*. Popadla mě taková touha po mužském, že jsem si málem objednala pizzu, jen abych se mohla vrhnout na poslíčka!“ Zmateně potřásla hlavou. „Nevím, jestli to byl ten koláč nebo moje hormony, ale bylo mi tak horko po těle, že ze mě pára snad musela stoupat ven komínem a sousedi si mohli myslet, že jsem si v červnu zatopila!“

Ella Mae se při Rebině povídání zamyslela. Bylo možné, že se animální přitažlivost, kterou zažívala při pohledu na atraktivního cizího muže u vody, nějakým způsobem dostala do koláče? Zavrtila se snad do borůvek, či se rozpustila v sladkém citronovém krému?

„Nesmysl,“ zamumlala a pustila to z hlavy.

Nyní, o dva dny později, stála v nablýskané kuchyni Havenwoodské umělecké školy, a chystala se upéct stovku malých

koláčů, které se měly podávat budoucím žákům a jejich rodičům při dnu otevřených dveří. Rozhodla se udělat tři různé druhy. První budou ovocné koláčky s čerstvými broskvemi na podkladu z mandlového krému; druhá várka budou koláčky se základem z rozdrčených čokoládových sušenek a s pekanovou náplní; a jako třetí druh upeče citronové koláčky z lineckého těsta.

Sissy časně ráno odemkla školní kuchyni a ukázala Elle Mae, kde je uloženo všechno kuchyňské náčiní. Už den předtím spolu nakoupily všechno potřebné v Kennesaw, ale Ella Mae trvala na tom, že čerstvé broskve a citrony koupí na místním farmářském trhu.

Byla připravená poprvé se představit jako profesionální cukrářka. Protože kulinářský kurz vlastně nedokončila, neabsolvovala obvyklou externí praxi, takže ve skutečnosti zatím neměla příležitost dát své výrobky ochutnat nikomu jinému než manželovi a přátelům.

Přesto měla pocit, jako by se na tento den připravovala od dětství. Pomáhala Rebě při vaření od chvíle, kdy dosáhla ze stoličky na kuchyňský pult. Dokonce i v neznámé Sissyině školní kuchyni se cítila jako doma. Vychlazené těsto bylo uložené v obří lednici, broskve a citrony čekaly na zpracování a z jedné ze zkušeben na druhém konci chodby pronikaly do kuchyně tóny Händelovy *Vodní hudby*.

Právě když si Ella Mae zavazovala zástěru, přihnala se do kuchyně Sissy, na níž bylo vidět, že má práce nad hlavu a nemíní se dlouho zdržovat.

„Máš všechno, co potřebuješ?“

Ella Mae přikývla. „Díky, mám všechno. Jsem jen trochu nervózní. Zatím jsem všechno dělala jenom jako cvičení v kulinářském kurzu. Tady je to doopravdy.“

„To ano, ale ty ses pro tohle narodila.“ Sissy se odmlčela. „Pojď na chvílku se mnou.“

„Počkej, jen si dám napřed předehrát trouby.“

Sissy počkala, až Ella Mae naprogramuje pečicí trouby a pak zavedla svou neteř do zkušebny, kde naplno zněla Händelova inspirativní hudba.

„Podívej se na ty tanečnice,“ přikázala Sissy, „a řekni mi, co vidíš.“

Šest dívek, štíhlých jako proutky, nacvičovalo tanec, který odpoledne předvedou rodičům. Ella Mae pozorovala, jak se dívky pohybují, jako by neměly v těle žádné kosti. Jejich ladné, vláčné pohyby splývaly jeden s druhým a přelávaly se jako vlny na břehu moře. Ale nejpozoruhodnější bylo vytržení, které se dívkám zračilo ve tváři. V očích měly nepřítomný pohled, jako by je tanec odnášel pryč z tohoto místa a pozvedal jejich duše do výšin, kde se staly součástí hudby.

„Vidím inspiraci,“ odpověděla Ella Mae.

Sissy se potěšeně usmála. „Ano. Dneska při pečení koláčů myslí na tyhle dívky, a uvidíš, že i z *tvé* práce bude vyzařovat inspirace.“

Přesně to Ella Mae udělala. Tóny Händelovy suity jí dělaly společnost, když svařovala broskve a zbavovala je slupky, jako když žena svléká tenký kabát. Pobroukávala si její melodii, když vkládala do velkého mixéru mandle, mouku, rozpuštěné máslo, cukr a vajíčka. Později, když naplnila malé formičky na dortíky, vyložené drcenými sušenkami, čokoládovou a pekanovou náplní, dala se v kuchyni do vířivého tance a dřevěnou vařečkou zvednutou do výšky mávala jako dirigentskou taktovkou.

Ty tam byly všechny myšlenky na Sloana, na to, jak jí připadalo zvláštní probudit se sama v pokoji pro hosty, či na to, jak jí Chewy včera večer rozkousal jedinou kabelku.

Měla pocit, že se bez tíže vznáší v teplém vzduchu prostoupeném vůní těsta.

Když byly upečené všechny koláčky, naaranžovaly je čtyři Sissyiny studentky na keramické mísy, které roznesly na stoly na zastřešené verandě, kde se připravovalo pohoštění pro

rodiče a budoucí studentky. Po skončení prohlídky školy byli všichni unavení a hladoví a rádi se usadili v proutěných křeslech s výhledem na jezero. Přivítala je lákavá vůně čerstvého pečiva, naložili si talíře a dali se do ochutnávání koláčků.

Netrvalo to ani pár minut a místo decentní, zdvořilé konverzace zněl verandou živý, vzrušený hovor. Dívka, která seděla uprostřed místnosti, zanotovala první takty květinového duetu z opery *Lakmé*. Bez vyzvání se k ní přidala dívka od vedlejšího stolu a jejich hlasy se propletaly jako výhonky popínavého jasmínu.

Z ničeho nic obě dívky vstaly a začaly tančit, zatímco třetí dívka vyndala z pouzdra housle a s naprostou samozřejmostí zahrála doprovod. Ella Mae zachytila Sissyin pohled a s údivem pozorovala, že teta vypadá mírně pobaveně, jako by se takové spontánní projevy uměleckých vloh objevovaly při každém dnu otevřených dveří.

Později, když Ella Mae uklízela kuchyni, vpadla tam Sissy s planoucími tvářemi. Podala své neteři obálku plnou peněz.

„To je víc, než na čem jsme se dohodly,“ protestovala Ella Mae.

Sissy ji odbyla mávnutím rukou. „Musím ti přece dát provizi. Všechny rodiny bez výjimky před odchodem složily zálohu, aby si pro své dcery zajistily místo. Ještě nikdy jsme před prvním červencem neměli plně obsazeno na další rok. Díky tobě si můžu v klidu užít léto.“ Sissy předvedla oslavnou piruetu.

„No, vlastně si potřebuju opatřit něco na sebe,“ řekla Ella Mae. „A Chewy mi na cucky rozkousal kabelku, takže bych se možná měla vydat do obchodů, dokud mi ho Reba hlídá.“

Sissy se právě chystala něco na to říct, když se v kuchyni rozlehlo ječení poplašného zvonku.

„Co se děje?“ křikla Ella Mae do nastalého hluku.

„Někdo spustil požární hlásič! Pomoz mi dostat všechny ven z budovy. Nevím, jestli to je doopravdy nebo jen pláný poplach. *Moje* dívky jsou příliš dobře vychované, než aby spustily alarm jen tak pro legraci, tak nevím, co se mohlo stát!“

Ella Mae postřehla v hlase své tety znepokojení a rychle vyběhla zpátky na verandu. Když zahýbala za roh, zakopla o ohnutý roh koberce a natáhla se jak dlouhá tak široká. Se zlostným zavrčením se zvedla na všechny čtyři a v hlavě jí přitom nepřestávala znít ozvěna poplašného zvonku.

„To nebylo moc elegantní od někoho, kdo má co do činění s uměleckou školou!“ zazněl jízlivý hlas těsně vedle jejího ucha.

Ella Mae se otočila a setkala se tváří v tvář se svou trýznitelkou z dětství, Loralyn Gaynorovou.

Loralyn se zešíroka usmála a podala Elle Mae ruku, aby jí pomohla vstát. Nabízená ruka nebyla k ničemu, byla ochablá jako leklá ryba. „Kde jsou všichni rodiče a jejich nadějně potomstvo? Snad se nepolekali toho starého alarmu, který je stejně k ničemu?“

Ella Mae se zvedla a vrhla rozhořčený pohled na omračující blondýnu, kterou po většinu svého života nenáviděla. „To ty jsi spustila ten alarm?“

Loralyn předstírala nevěřící údiv, ale v očích se jí objevil záblesk zlomyslnosti. „Co tě vede. Mám na práci lepší věci.“

„Tak co tady děláš?“ Ella Mae se své soupeřce pozorně dívala do tváře a snažila se odhalit známky nějakého nekalého záměru.

Poplašné zvonění našťěstí ustalo stejně rychle, jako začalo.

„No konečně,“ řekla Loralyn a snažila se, aby její hlas zněl příjemně. „Jen jsem se tu zastavila vyzvednout brožuru pro sousedčinu dceru. Zpívá, jako když vříská papoušek, a tančuje jako dřevěná loutka, tak to tady pro ni určitě bude to

pravé.“ Ovívávala se brožurou a ruku měla úmyslně natočenou tak, aby si Ella Mae musela všimnout obrovského diamantu na jejím prsteníku. „Ó ano, díky, můžeš mi gratulovat,“ prohodila navzdory tomu, že Ella Mae neřekla ani slovo. „Tohle bude šťastný manžel číslo tři.“

Ella Mae svraštila čelo. „A to myslíš, že se máš čím chlubit? Ty první dva jsi otrávil? Nebo jsi je tak dlouho sekýrovala, až umřeli?“ Zarazila proud dalších jedovatých poznámek, který měla na jazyku. Proč se proboha chová jako hádává pubertáčka?

„Nic tak vulgárního, zlato,“ naprosto zdvořile odpověděla Loralyn. „Prostě jsem přišla na to, že rozvod může být velmi lukrativní záležitost. S muži se dá tak snadno manipulovat. Najmeš třeba prostitutku, nebo nezletilou roztleskávačku a ejhle! Na účet se ti začnou kutálet penízky a na pár let máš vystaráno.“ Oči se jí zlomyslně zúžily. „Ale to nebyl tvůj případ, že? Chudáčku Ello Mae. Neuměla jsi svého muže uspokojit?“

To máš za to, že ji provokuješ, spílala si Ella Mae. Ale jak se o mně tak rychle dozvěděla?

Loralyn našpulila rty a prohlédla si Ellu Mae od hlavy k patě. „Jsi pořád ještě štíhlá, to musím uznat, ale podle toho, jak to tu hnusně smrdí, ses toho v té nóbl kuchařské škole moc nenaučila.“

Ella Mae se narovнала. „Někdo by měl varovat tvého snoubence, jaká jsi výhra. Možná, že bych se toho měla ujmout.“

Loralynin hlas najednou připomínal syčení hada a z očí jí sršely blesky. „Jestli uděláš *cokoli*, abys mi překazila plány na vylepšení mého konta, budeš toho litovat. Věř mi, uměla jsem si poradit s mazanějšími chytráky, než jsi ty, a ani jsem se nemusela moc namáhat.“ Téměř okamžitě se vzpamatovala, znovu nasadila zdvořilý úsměv, otočila se na podpatku a přes rameno zamávala prsty. „Musím běžet, drahoušku, jen jsem se chtěla na tebe podívat. To víš, mám na starosti pří-

pravu svatby a musím využít kreditku svého snoubence na spoustu zajímavých nákupů.“

Klapot jejích podpatků se vzdaloval, ale z opačné strany se blížily jiné, tentokrát zcela zřetelně mužské kroky.

„Jste v pořádku, madam?“

Ella Mae se prudce otočila a viděla, že ve dveřích stojí hasič. Všimla si jeho tmavě hnědých vlasů, očí modrých jako moře, pevné linie čelisti a širokých ramen. Vyschlo jí v ústech a zdálo se jí, že znovu slyší zvuky Händela, přestože hudba už byla dávno vypnutá. Cítila vůni posekané trávy, která se mísila s vůní vlhkého písku na kraji jezera a s vůní borůvek.

Hugh Dylan! Mořský duch z jezera je Hugh Dylan! Ella Mae se kousla do rtu: měla před sebou dospělou podobu chlapce, do něhož byla zamilovaná po celý čas dospívání.

Vzduch mezi nimi jiskřil jako letní bouře, a Ella Mae by byla mohla přísahat, že do srdce jí proudí horká krev a hrozí, že jí v plicích zažehne kyslík. Když se mu dívala do očí, cítila, jak se jí rozpaluje kůže a nedovedla si vysvětlit, jak může pociťovat takové horko a přitom nemyslet na nic jiného než na skrytou tůň s modrozelenou vodou.

„Hoří?“ zeptala se a Loralyn Gaynorovou rázem pustila z hlavy.

„Planý poplach,“ odpověděl a jeho hlas zněl jako hebké vlny dopadající na břeh jezera. „Vy tady učíte?“

Zklamaná že ji nepoznal, zavrtěla hlavou. „Ne. Pekla jsem tady koláče.“

„Aha, zdálo se mi, že cítím nějakou lákavou vůni.“ Hugh se na ni usmál a čekal, že něco řekne, ale Ella Mae úplně ztratila řeč. Jazyk měla ochablý jako splasklý balónek.

Rozprostřelo se mezi nimi rozpačité ticho, až Hugh nakonec omluvně pokrčil rameny, otočil se a vydal se zpátky, odkud přišel.

Ella Mae si přála, aby neodcházel, ale přitom se na sebe

zlobila, že se takhle sesypala kvůli svému dívčímu idolu jen několik dní po tom, co z ní manžel udělal úplného idiota.

Ještě než měl Hugh čas zmizet dveřmi na druhém konci chodby, objevila se Sissy a zavolala na něj: „Děkuji vám!“

Otočil se na patě a chystal se na Sissy přátelsky zamávat, ale když mu pohled padl na Ellu Mae, jeho ruka zůstala trčet ve vzduchu. Zahleděl se jí do očí, krátce se od pasu uklonil a odkráčel.

„Ale, ale,“ zašvitořila Sissy. „Zdá se, že tady dneska přece jenom hořelo.“

Ella Mae zavrtěla hlavou, ale uvnitř to v ní vřelo. *Hugh Dylan. Když jsme se naposledy viděli, chodil s Loralyn a já jsem v jezeře ztratila vršek od bikin. Hugh, moje první láska.* Vodní duch, kvůli němuž se jí nedávno u jezera tak divoce rozbušilo srdce.

Polkla, aby zakryla rozpaky a řekla: „Myslím, že alarm spustila Loralyn. Asi chtěla pokazit tvůj den otevřených dveří, ale přišla pozdě.“

„To je typické. K vlastnostem Gaynorovic rodiny rozhodně nepatří dochvilnost.“ Sissy se smíchem vzala Ellu Mae pod paži a obě ženy kráčely pomalým krokem k hlavnímu vchodu. „Ta rodina nás nenávidí už tři staletí, ale alespoň je tu díky naší rivalitě trochu rušno.“

„Kdo je její snoubenec? Víš to?“

Sissy pokrčila rameny. „Nemyslela jsem si, že někoho dalšího uloví takhle brzo, ale vsadila bych se, že její vyvolený je starší a bohatší než Loralyn. Ta ženská je typická zlatokopka.“ Sissy pohrdavě zavrtěla hlavou a pak namířila na Ellu Mae výhružný ukazováček. „Ty se od ní drž daleko, Ello Mae. Už tak toho máš dost i bez toho, aby ses zapletla s lidmi jako je Loralyn Gaynorová.“

Ella Mae na to neřekla nic. Navzdory varování své tety měla neodbytnou potřebu zjistit, kdo je Loralynin budoucí manžel.

Obě si vzaly kabelky a vydaly se ven do dusivého horka. „Než se vydáš na nákup oblečení, chci ti něco ukázat,“ řekla Sissy tajuplně. „Můžeš mi věnovat *půl* hodinky?“

„Samozřejmě,“ souhlasila Ella Mae. „Jak jistě víš, je můj diář teď docela prázdný.“

Nastoupily do Sissyina auta, které celý den stálo na plném slunci. Jen co na silnici vedoucí do města nabraly trochu rychlost, Ella Mae si stočila okénko. Vystrčila ruku ven do chladivého proudu vzduchu a přitom uvažovala o své finanční situaci. Její kreditní karty a bankovní účty byly všechny vedeny na Sloanovo jméno. Může sice do posledního centu vyčerpat kreditní kartu a vybrat z účtu na hotovosti tolik, kolik prozatím bude potřebovat, ale jednoho dne peníze dojdou. Bude se muset o svých finančních záležitostech poradit s právníkem. Tušila, že to nebude trvat dlouho a bude nutné, aby si našla práci, a přitom nejbližší pekárna byla hodinu cesty daleko.

Třeba v některé restauraci v okolí by mohli potřebovat cukrářku, pomyslela si, ale pak si uvědomila, že nemá závěrečný diplom z kulinářského institutu. Povzdechla si a zabořila se hlouběji do sedadla v autě.

„Tak se mi zdá, že máš nějaké starosti,“ řekla Sissy a vrhla na Ellu Mae letmý pohled. „O čem přemýšlíš?“

„O ničem příjemném. Především potřebuju právníka. Chci se co nejdřív rozvést. A musím si najít zaměstnání a taky dát do výcviku Chewyho. Je to ještě štěně a zatím jsem na něj neměla dost času. Myslím, že rozkouše, co může, jenom proto, že se dožaduje pozornosti.“ Ella Mae si odhrnula z obličejě pramen vlasů a zavřela okno.

Když zahýbaly do Emperor Street, Sissy zpomalila a začala hledat místo na zaparkování. V Havenwoodu byl většinou o víkendech značný ruch, a teď v létě tam bylo navíc plno turistů. Využívali rekreační oblast na západním břehu jezera, chodili na pěší túry do hor a nakupovali v místních

obchodech. Dnešek nebyl výjimkou a Sissy musela třikrát objet blok mezi Fritillary Avenue a Swallowtail Avenue, než našla místo.

Svižně se proplétala mezi skupinkami výletníků a gestem pobízejíc Ellu Mae, aby ji následovala, zahrnula doprava do Swallowtail Avenue. Zastavila se před domkem v jižanském stylu, který byl přestavěn na luxusní butik s dětským oblečným spojený s čajovnou. Na dřevěném štítu nad dveřmi byl nápis *Říše divů* s vyobrazením postavy šíleného Kloboučníka z Alenky v říši divů. Podle laminovaného menu vylepeného za oknem byla čajovna určena pouze pro oslavy pořádané pro malé holčičky a cena jedné jednohubky byla stejně nafouknutá jako hlava onoho Kloboučníka. Místní lidé zřejmě považovali ceny za přemrštěné, jelikož obchod posléze zkrachoval. Nedaleká realitní kancelář vyvěsila doprostřed výlohy ceduli *Na prodej*.

Ellu Mae zaujalo stinné patio s malou zahrádkou mezi domkem a vedlejší cihlovou budovou. Letničky vysázené na záhonech zahynuly nedostatkem vody, ale robustní popínavá růže si našla cestu vzhůru po okapové rouře a pnula se dál po střeše, takže tmavě šedé došky pokryla záplavou křiklavě růžových květů.

„Rozkošný dům, že?“ zeptala se Sissy.

„To ano.“ Ella Mae se upřeně dívala na fasádu. „Já bych fasádu natřela máslově žlutou barvou a dveře malinově růžovou. Na patio a na zahradu bych dala pár kavárenských stolků a k druhému rohu domu bych zasadila ještě jednu popínavou růži. Bylo by to fantastické.“

Vypadalo to, že Sissy zaujal nějaký pohyb uvnitř prázdného obchodu. Pak se usmála. „Fantastické jako co?“

Ella Mae pokrčila rameny. „Nevím. Třeba jako kavárna nebo cukrárna.“

„A co pekárna specializující se na koláče?“ navrhl Sissy. „U jedné stěny by byl pult a naproti vitríny s nabídkou koláčů.“

Lidi by si tu mohli dát koláč k snídani nebo k obědu a dokonce *navíc* jako dezert. Umíš přece i slané koláče, ne?“

Ella Mae vyjmenovala některé své oblíbené recepty a znovu se podívala oknem dovnitř. Překvapilo ji, když uviděla zezadu do obchodu vcházet Verenu a Dee. Verena s širokým úsměvem otevřela dveře a vyzvala ji, aby šla dál.

„Co má tohle všechno znamenat?“ zeptala se Ella Mae, když prošla dveřmi.

Její tety nasadily nevinný obličej, ale nic neřekly. Ella Mae se pomalu rozhlížela kolem a v duchu už viděla tabuli s křídou napsanou nabídkou denních specialit, umakartový pult, u něhož postávají hosté, uvnitř i na zahrádce malé kavárenské stolky a ve výloze otáčivou vitrínu, kde jsou vystaveny koláče, dorty, quiche a piškoty z denní nabídky.

„Je to krásná představa,“ řekla nahlas. „Ale tolik peněz nemám.“

Verena vytáhla z kabelky šekovou knížku. „Sice se nemůžeme srovnávat s Donaldem Trumpem, ale když vezmeš nás čtyři jako tiché společníky, naše investice se nám určitě do roka vrátí. Nějaké námitky?“

Ella Mae se zatvářila překvapeně. „Čtyři? Matka o tomhle ví?“

Dee jí ukázala noviny a řekla: „To ona nám ukázala tenhle inzerát.“

„Musíme jednat rychle!“ důrazně upozornila Verena. „Tohle jsou prvotřídní obchodní prostory a slyšela jsem, že Loralyn Gaynorová už požádala svého snoubence, aby je pro ni koupil jako dar k zasnubám. Chce tu otevřít svůj třetí nehtový salón, ale je to –“

„Tvoje rozhodnutí,“ jemně jí do řeči vpadla Dee. „Jedině ty se musíš rozhodnout, jestli jsi doma natrvalo, nebo jestli se chceš ještě pokusit zachránit svoje manželství se Sloanem.“

„Jediné, o co se chci pokusit, pokud jde o mé manželství, je co nejrychleji z něj uniknout!“ ostře prohlásila Ella Mae.

„Jen co bude pondělí, chci sedět v kanceláři právníka a plánovat svou budoucnost jakožto Ella Mae LeFayová. Od tohoto okamžiku se definitivně zříkám jména Kitteridge.“

Zatímco Ella Mae mluvila, na růži pnoucí se po domě se rozvila mladá poupata, doširoka se otevřely květy, a vyslaly do vzduchu sladkou, omamnou vůni. Přilákaly tucty exemplářů monarchů stěhovavých, kteří kolem květů vytvořili černo-oranžový oblak.

Tři sestry LeFayovy se na sebe spokojeně usmály a otevřely náruč, aby je jejich neteř mohla vděčně obejmout.

Motyli se nepřestávali rojit kolem květů růže, ale Ella Mae se zahleděla na obraz zrcadlící se ve skle výlohy. Byla tu teta Dee s kaštanovými vlasy spletenými do copu a oblečená do džínového overalu, teta Verena v bílých šatech s černými puntíky a žlutých lodičkách na vysokém podpatku a Sissy, která měla stejné kučeravé vlasy barvy whiskey jako Ella Mae, ale měla je nakrátko ostříhané. A na druhé straně výlohy stála matka, s černými vlasy vlnícími se kolem jejího obličejce a s oříškově hnědými očima upřenými do výšky.

Ella Mae vyšla ven a tiše se postavila vedle matky.

„Co bys řekla jménu Kouzelné koláče?“ zeptala se po chvíli.

Adelaide natáhla levou ruku a do dlaně se jí snesl okvětní lístek růže. Podala ho své dceři. Lístek byl cítit karamellem a příslibem věcí příštích. „Myslím, že je to perfektní jméno, Ello Mae.“

KAPITOLA 4

V pondělí v pět hodin třicet tři minuty ráno Ellu Mae probudil zvuk mobilu vibrujícího na skleněné desce nočního stolku. Než ztichl, stačil ji vytrhnout ze sna, v němž se coby dítě právě chystala skočit z houpačky do blátivé kaluže. O několik vteřin později se mobil znovu divoce rozdrnčel a narážel přitom do mosazného stojanu lampy. Ella Mae po něm rychle hrábla, aby se podívala, kdo jí to volá.

Sloan.

Přes noc jí poslal celou sérii textových zpráv, které všechny začínaly slovy: „Vím, že jsem to podělal, ale kde jsi? Jsi v pořádku?“

„To tedy nejsem!“ zasyčela Ella Mae na mobil a pak prolistovala seznam zpráv až na samý začátek. Sloan textoval každých pár hodin a naléhal na ni, aby mu konečně odpověděla na jeho starostlivé dotazy po její bezpečnosti.

Chewy se zavrtěl v nohách postele a škubal packami, jako by ve spaní utíkal. Ella Mae mu položila ruku na hlavu a chvíli se těšila z tepla jeho kožíšku, které jí zahřívalo ruku. Potom vstala z postele a přešla k oknu. Slunce vycházelo nad obzor a východní oblohu barvilo do oranžových a růžových odstínů. Ella Mae pozorovala, jak světlo vyhání ze zahrady stíny a její odraz v okně zahaluje zlatou září.

Usmála se. Dnešní den byl zasvěcený změnám. Teta Verena měla v plánu být v realitní kanceláři přesně v devět hodin, aby

podala nabídku na koupi nemovitosti, která se, jak Ella Mae doufala, stane jejím prvním kulinářským podnikem. V různově září úsvitu bylo snadné představovat si úplně nový, bohatý život v Havenwoodu. V té chvíli pro ni nebylo těžké věřit, že se jí splní sen a stane se majitelkou vlastního obchodu, kam budou lidé přijíždět z celé Georgie, aby ochutnali její koláče.

Teď už byla úplně vzhůru. Oblékla si šortky a tričko a s ospalým teriérem v patách po špičkách sešla po schodech dolů. Vyšla ven zadním východem a přes svažující se trávník se vydala k jezeru.

Orosená tráva ji příjemně chladila na bosých chodidlech. Uplynula už řada let od té doby, co naposledy šla po této cestě, ale stejně jako tehdy ji tu vítaly chladivé kamenné dlaždice, zvuk cikád a skřehotání žab. Jezero jako by bylo poseté diamanty. Ella Mae zamířila pohledem k východu, kde se na vrcholu vysokého kopce jako středověký hrad tyčil luxusní hotel s wellness centrem. Přímo před sebou viděla honosné rezidence s výhledem na jezero, které patřily nejbohatším rodinám v Havenwoodu. Největší z nich stály na úpatí zelených kopců a patřila k nim soukromá mola a loděnice, které byly větší než celý její byt na Manhattanu.

Na západě byla obchodní čtvrť. Neúnavní obchodníci tam každý den přicházeli časně ráno, aby před příchodem zákazníků otevřeli obchody, rozsvítili světla a zametli chodníky, a Ella Mae doufala, že brzy bude mezi ně patřit také. Už se v duchu viděla ve své oblíbené zástěře s potiskem červených třešní, jak za zvuků blue grass hudby linoucí se z reproduktorů umístěných nad pokladnou zalévá pestrobarevné letničky ve velkých květináčích. V kombinovaných troubách se zatím budou péct koláče a quiche, vánek bude vůni máslového těsta odnášet k ostatním obchodníkům a způsobí, že se jim budou sbíhat sliny a dostanou chuť na její výrobky.

„Začnu tím, že budu nabízet snídaně a obědy,“ řekla Chywymu, který fascinovaně koukal na párek divokých kachen

na konci sousedova mola. „Když se všechno dobře rozběhne, budu moct později přidat i catering. Obědy pro dámské sešlosti, svatební dorty, rodinné večere.“

Chewy zaslechl známé slovo a rozhlédl se v naději, že se nablízku najednou objeví jeho miska.

„Ale předtím mám ještě spoustu práce! Musím navrhnout interiér, sepsat seznam kuchyňského vybavení, zajet k nejbližšímu dodavateli gastronomického vybavení, navrhnout menu –“

Její výčet přerušilo zabzučení mobilního telefonu, který předtím v roztržitosti šoupla do zadní kapsy šortek. Přečetla si Sloanovu poslední zprávu. „Miláčku, vrať se domů. Musíme si promluvit.“

Ella Mae se zamračila. Miláčku jí Sloan říkal, jenom když spáchal něco, co ji vyvedlo z míry.

Zhluboka si povzdechla. Ať se snaží sebevíc, nemůže prostě jen tak přestat milovat svého manžela. Nedokáže zmáčknutím nějakého neviditelného knoflíku vypnout své city. Přesto věděla, že návrat do New Yorku pro ni nepřichází v úvahu. Dveře do minulosti se zavřely s hlasitým bouchnutím jako bankovní trezor. Jednou možná bude schopna Sloanovi odpustit to, jak hluboce ji ranil, ale může mu ještě někdy důvěřovat?

Ella Mae bez váhání došla k rozhodnutí. Jestliže Sloan nebude ochoten začít znovu, zřít se výhod velkoměsta a žít s ní tady v Havenwoodu, pak je jejich manželství u konce.

„Musím mu to říct,“ rozhodla se. Po hrubých prknech úzkého přístaviště, které končilo v mělké vodě jezera, přešla až na konec mola, sedla si a nechala nohy volně viset do vody. Chvilí dělala palci u nohou ve vodě malé vlnky, ale pak se odhodlala a vytočila číslo bytu, který byl donedávna jejím domovem. Zařídila ho pohodlným nábytkem a originálními uměleckými předměty, vládly tam jemné barvy a vůně levandule a citrusů. Měla tam svoje oblečení. Měla tam svo-

je fotografie, recepty a oblíbenou sadu kuchařských knih. Vzpomněla si na všechno kuchyňské náčiní a drahé koření, které bylo pečlivě uspořádané v malé kuchyni, a na Chewyho oblíbenou pískací hračku. Jestlipak všechny tyhle věci ještě někdy uvidí?

„Miláčku!“ Sloanův hlas byl poznamenaný obavami a únavou. „Konečně jsi zavolala! Kde jsi?“

Ella Mae se musela usilovně snažit, aby zachovala klid. „Jsem v Havenwoodu, Sloane. Vybrala jsem nějaké peníze z našeho účtu, koupila jsem si letenku a přepravku na psa a teď jsem tu.“

„V Havenwoodu?“ Nedokázal skrýt překvapení. „Ale myslím jsem si, že ty a matka spolu nemluvíte.“

„Už spolu mluvíme. Více méně. A Reba a moje tety mě přivítaly s otevřenou náručí. Je to moje rodina, Sloane.“ Polkla. Nebyla připravená na to, že bude tak těžké říct mu, k čemu se rozhodla. „Nechci už nikdy mluvit o tom, co se stalo. Nikdy. Nevrátím se na Manhattan. S naším manželstvím je konec. Podávám žádost o rozvod.“

„Přece nemůžeš zahodit sedm let života kvůli *jedné* mé chybě! Miluji tě.“ V jeho hlase bylo slyšet, že je současně otřesený, vyděšený a rozzlobený.

Ella Mae zavřela oči a snažila se nevnímat nával lítosti, který cítila po celém těle. „Možná, že mě miluješ, Sloane, ale já si zasloužím něco lepšího, než takovou lásku, jakou mi nabízíš ty.“

Její slova zůstala viset ve vzduchu jako těžký bouřkový mrak a Sloan se hned nezmohl na odpověď. Ella Mae najednou vzdálenost mezi mrakodrapem v New Yorku a přístavištěm na jezeře v horách severozápadní Georgie připadala o mnoho delší než devět set mil.

„Tak to je konec?“ zašeptal po dlouhé odmlce.

„Zůstanu v Havenwoodu,“ odpověděla pevně. „Jestli chceš najít nějaké řešení, přijed' sem.“

Sloan se suše zasmál. „Cože? Ty chceš, abych opustil své zaměstnání? Náš byt? A na jak dlouho?“

Ella Mae pokrčila rameny, přestože věděla, že Sloan její gesto nemůže vidět. „Napořád.“

Znovu se zasmál. „No tak, zlato. Přece nechceš, abych odešel z New Yorku do nějakého venkovského zapadákov. Co bych tam dělal? Pracoval v místní pobočce banky? Trávil večery na schůzích farní rady? Tlachal s vesnickými burany ve frontě na poště? To není nic pro mě a není to nic ani pro tebe.“

Na tváři Elly Mae se objevil náznak úsměvu. „Ve skutečnosti jsem do tohohle zapadákov vždycky patřila. Jen jsem mu na chvíli ukázala záda, ale moje kořeny jsou tady. Moje rodina je tady. A mám v úmyslu si tady otevřít obchod.“

„Ale ne za moje peníze, to v žádném případě!“ vyštěkl Sloan, ale vzápětí zmírnil tón. „Poslyš, dám ti peníze na to, aby sis mohla otevřít obchod s koláči na Manhattanu nebo... třeba v Bronxu. Hlavně se vrať, dodělej si školu a můžeme žít dál jako dřív.“

Ellu Mae zavalila vlna vzteku. „Zradil jsi mě, Sloane! Něco takového nemůžeš jen tak zamést pod koberec! Nechápeš to? Když mi nedokážeš, že bys udělal *cokoli*, abys mě získal zpátky, tak je mezi námi konec. Tohle je tvoje *jediná* příležitost. V deset hodin mám schůzku s advokátem.“

„Nemůžeš si přece myslet, že luskněš prsty a já se vzdám celého svého dosavadního života,“ bránil se Sloan.

„Ale můžu! Myslíš si, že bych ještě někdy dokázala vkročit do našeho domu? Myslíš si, že bych ještě *někdy* dokázala jet tím výtahem? A pokud jde o *tebe*, z představy, že se mě dotýkáš, že mě líbáš, se mi dělá zle od žaludku. Myslíš, že to všechno zmizí jen proto, že jsi řekl, že tě to mrzí?“ Teď už křičela. „Nezmizí to. Jestli chceš, abych ti odpustila, Sloane, musíš pro to něco obětovat! Musíš mi dokázat, že si zasloužíš druhou šanci!“